

Arrest

nr. 114 623 van 28 november 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 juli 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 juni 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 september 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat K. VAN BELLINGEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, H.(...) A.(...) K.(...), verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van etnische origine Pashtou te zijn. In Afghanistan woonde u in het dorp Qaradake, gelegen in regio Kelagi van het district Doshi in Baghlan. U heeft vijf jaar school genoten en u kan lezen en schrijven in Pashtou en een beetje in Dari.

U verklaart dat uw vader werkte als tolk in een compound van het Nationaal Leger in Dehdadi, net buiten Mazar-i-Sharif. Hij begon er te werken in januari 2011 of 2012 en werkte daar 15 à 16 maanden. Voordien was hij leerkracht Engels in Qaradake Lycee. Omdat hij meer kon verdienen als vertaler, is hij veranderd van job.

Maandelijks kwam uw vader twee à drie dagen naar huis om zijn familie te zien. Op een bepaalde vrijdag belde hij u op om u te verwittigen dat hij huiswaarts zou vertrekken. Hij reed vanuit zijn werkplaats in de richting van zijn huis toen hij tegengehouden werd door de taliban. De taliban bekeek de foto's in zijn gsm en op die manier zagen ze dat uw vader werkte voor de buitenlanders. Daarop werd hij gearresteerd en een maand lang heeft u niets meer van hem gehoord. Na die maand vond u twee foto's in de moskee, waarop uw vermoorde vader afgebeeld stond. Op de achterzijde stond geschreven dat dit aan ongelovige mensen aangedaan wordt. Heel het dorp kwam op die manier te weten dat uw vader werkte voor de buitenlanders.

Met de foto's in uw bezit en samen met de vriend van uw vader, M.(...) S.(...), besloot u klacht in te dienen bij het werk van uw vader tegen degenen die uw vader vermoord hadden. Drie dagen nadat u de foto's gevonden had in de moskee, ging u daarom naar de werkplaats van uw vader nabij Mazar-i-Sharif. De buitenlanders vertelden dat ze zouden zoeken naar de daders. Toen u dezelfde dag nog terugkeerde naar uw dorp kreeg u een telefoon van uw moeder waarin ze vertelde dat de taliban een inval had gedaan in uw huis. Ze waren op zoek naar u omdat uw oom K.(...) de taliban geïnformeerd had over de klacht die u tegen hen had ingediend. Terugkeren naar uw eigen huis leek uw moeder niet veilig.

U besloot naar het huis van uw oom te gaan die iets verderop leefde, om bij hem te schuilen. Daar bleef u twee à drie dagen, totdat de taliban daar ook binnenviel, zoekend naar u.

Na de derde nacht bij uw oom verliet u Afghanistan via een mensensmokkelaar. U kwam in september 2012 aan in België, dezelfde dag vroeg u asiel aan.

Ter staving van uw asielrelaas legt u uw taskara neer, twee documenten die verband houden met het beroep van uw vader, een dreigbrief van de taliban en de enveloppe waarmee de documenten werden verstuurd.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient te worden gewezen op uw bedrieglijke verklaringen betreffende uw leeftijd. U beweert geboren te zijn in 1994 en aldus minderjarig te zijn. Echter, uit een onderzoek van de Dienst Voogdij, uitgevoerd door het Militair Hospitaal Koningin Astrid te Neder-over-Heembeek, blijkt met een redelijke wetenschappelijke zekerheid dat u op datum van 19 september 2012 een leeftijd heeft van ouder dan achttien jaar, waarbij 20,4 jaar met een standaarddeviatie van een tweetal jaar een goede schatting is. Dat u geen waarachtige verklaringen aflegt betreffende uw leeftijd, is een eerste belangrijke vaststelling in het licht van uw algemene geloofwaardigheid.

Vervolgens is het van belang om in te gaan op het beroep van uw vader in Afghanistan. U beweert dat uw vader tolk was bij de Amerikanen. Het CGVS concludeert echter uit uw verklaringen en alle door u voorgelegde stukken dat u het niet aannemelijk maakt dat uw vader dit werk effectief gedaan heeft. Dit besluit vloeit voort uit volgende vaststellingen. Zo bent u niet in staat om de Amerikanen waarbij uw vader werkte meer precies te kaderen dan 'de Amerikanen die nu in Afghanistan zijn'. Gevraagd of u dit meer kan specificeren, tot welke organisatie ze behoorden,... zegt u dat u het hem nooit heeft gevraagd, dat u het niet precies weet en dat u alleen maar weet dat hij als vertaler werkte. De naam van het compound waar uw vader werkzaam was, kent u ook niet: u zegt de naam te zijn vergeten en u verwijst hiervoor uiteindelijk naar de documenten (CGVS, p. 7). Ook dit is zeer merkwaardig. Het kan nochtans aangenomen worden dat u op de hoogte zou zijn van dergelijke elementaire details indien u uw land diende te ontvluchten als gevolg van de tewerkstelling van uw vader. Wanneer hij als tolk begon te werken, weet u al evenmin aan te geven: u zegt dat het in het begin van het jaar 2011 of 2012 was en denkt uiteindelijk dat het 2011 moet zijn geweest (CGVS p.8). Voor zijn indiensttreding diende hij een examen af te leggen in Kabul, maar meer details daarover weet u niet. Van andere vereisten die aan hem gesteld werden alvorens hij dit werk kon doen, heeft u evenmin weet. Over het dagelijkse takenpakket van uw vader en over zijn collega's kan u al evenmin iets vertellen (CGVS, p. 9). U weet dan ook niet of hij leiding moest geven aan mensen (CGVS, p. 10). Of hij ooit al problemen had gehad met de taliban weet u niet omdat hij dit u in elk geval nooit verteld heeft (CGVS, p. 9). Verder bent u niet in staat om enige anekdote te vertellen over zijn werk (CGVS, p.12). De vaststelling dat u bijzonder weinig kan vertellen over het werk van uw vader, terwijl u hem toch ongeveer twee à drie keer per maand zag, en dit gedurende anderhalf jaar, is opmerkelijk. Gezien zijn beroep als tolk aan de basis ligt van uw vlucht uit uw land, kan aangenomen worden dat u hierover enige gegevens zou kunnen aanbrengen. Dat u dit niet kan, is hoogst merkwaardig, zelfs indien rekening gehouden wordt met uw stelling dat uw vader uit veiligheidsoverwegingen weinig over zijn beroep vertelde.

Gezien uw vaders werk, namelijk vertaler bij de Amerikanen, door het CGVS ernstig betwist wordt, rijzen er bijgevolg twijfels over de geloofwaardigheid van de problemen die hij ten gevolge deze job ervoer.

Ook volgende opmerkingen wenst het CGVS hierbij te formuleren.

U stelt dat uw ouders het werk van uw vader steeds trachtten geheim te houden uit veiligheidsoverwegingen. Immers, u was nog kind en de kans bestond dat u dit zou kunnen doorvertellen. Na zo'n 2 à 3 maanden echter hoorde u dit toch vertellen in een gesprek tussen uw ouders. Nadien werd u wel op het hart gedrukt dat u dit aan niemand mocht zeggen (CGVS, p. 8). Niettemin, gaandeweg geraakte dit beroep van uw vader bekend in uw dorp. Dit gebeurde omdat er misschien mensen van het dorp waren die ook bij uw vader werkten (CGVS, p. 14). Het CGVS acht het hoogst bevreemdend dat het beroep van uw vader eerst uiterst geheim werd gehouden binnen uw gezin, terwijl deze informatie na 2 à 3 maanden toch verspreid geraakte in uw dorp. Gezien u eerder zei dat veel mensen in uw dorp een link hebben met de taliban en er daar ook veel talibaninformanten zijn die zich niet kenbaar maken (CGVS, p. 5), lijkt dit uiterst onlogisch. Volgens de informatie waarover het CGVS beschikt, is het namelijk algemeen geweten dat mensen die gelinkt worden met buitenlanders, een hoger risico lopen gevisieerd te worden door de taliban. Dat uw vader ervan afstapte om zijn beroep geheim te houden, is in deze context onaannemelijk.

Voorts kunnen volgende zaken aangehaald te worden betreffende het moment waarop de taliban uw vader tegenhield op straat. Net voor het vertrek naar huis, belde uw vader uw familie steeds op om te vragen of er nog zaken nodig waren van de winkel (CGVS, p. 15). U verklaart dat uw vader op terugweg was van zijn werk en Pol-i-Khomri reeds voorbij was, toen hij plots tegengehouden werd door de taliban. Hierbij werd zijn gsm genomen, en werden de foto's die daarin opgeslagen waren, bekeken. Op deze foto's stonden buitenlanders in uniform afgebeeld van uw vaders werk. Na het zien van deze beelden, besloot de taliban uw vader te arresteren en hem mee te nemen. Nadien heeft u niets meer van hem vernomen, tot het moment dat u ongeveer een maand later twee foto's vond in de moskee van uw vader die onderwijl vermoord was. Op de achterzijde stond geschreven dat de taliban hem dit hadden aangedaan omdat hij als ongelovige werd beschouwd (CGVS, p. 14). Het is van belang om de chronologie van de hierboven vermelde gebeurtenissen na te gaan. Daarin wordt duidelijk dat uw vader u belde voor zijn vertrek, om nadien tegengehouden en meegenomen te worden door de taliban. Na zijn ontvoering heeft u hem niet meer persoonlijk gezien. U vertelt gedetailleerd over wat er gebeurde met uw vader toen zijn voertuig door de Taliban werd tegengehouden. Hoe u weet wat er zich precies heeft afgespeeld, is evenwel bijzonder onduidelijk. Wanneer u tot drie keer toe gevraagd wordt hoe het mogelijk is dat u deze informatie had over o.a. de foto's in zijn gsm en de locatie waarop hij tegengehouden werd, antwoordt u steeds naast de kwestie. Nochtans werd de vraag u drie maal gesteld, maar slaagde u er in de drie pogingen niet in om het Commissariaat-generaal van een afdoend antwoord te voorzien (CGVS p.15).

Vervolgens vermeldt u dat, wanneer u reeds in België was, u uw moeder contacteerde. Ze meldde in het telefoongesprek dat de taliban dagelijks, gedurende een periode van anderhalve maand, langskomt bij u thuis om te vragen waar u bent. Uw familie antwoordde steeds dat ze niet wisten waar u was. De personen die dan langskomen zijn Q.(...) R.(...), Q.(...) G.(...) en Q.(...) M.(...). Wanneer ze langskomen, zeggen ze dat u een spion bent en dat ze u zullen vermoorden als ze u vinden omdat u een klacht indiende tegen hen. Verder zeggen ze ook dat ze zouden terugkomen en dat u zich dan aan hen moest presenteren (CGVS, p. 13). Dit gegeven, waarin de taliban dagelijks naar uw huis langskomt om te zoeken naar u, zonder verdere acties te ondernemen, acht het CGVS erg ongeloofwaardig. Temeer gezien de wrede reputatie van de taliban lijkt het hoogst inefficiënt om telkenmale terug te komen naar uw huis om te vragen waar u bent, zonder meer druk uit te oefenen op uw familieleden. Bovendien is het bevreemdend dat ze bij hun bezoek aan uw familie verzoeken dat u zich bij hen diende te presenteren, terwijl de taliban daarbij niet vertelde hoe u dit dan wel kon doen. Daarentegen vertelden ze gewoon dat ze gingen terugkomen omdat spionnen als u dienden gedood te worden (CGVS, p. 13). Dat de taliban, en dan meer specifiek de bekende talibanleiders in uw regio, op dergelijke gematigde wijze tewerk gaat terwijl ze iemand willen wreken voor de klacht die hij indiende, is onaannemelijk. Als kanttekening kan hierbij nog vermeld worden dat er blijkbaar weinig gevolg gegeven werd aan uw klacht gezien u stelt dat de buitenlanders, nadat u hen informeerde over de dood van uw vader, niet eens moeite deden om naar uw huis te gaan. U leidt daaruit af dat ze niets om u gaven (CGVS, p. 17). Vraag is dan waarom de taliban u koste wat kost wilde vinden en vermoorden omwille van die klacht.

Verder wil het CGVS nog volgende opmerking maken bij het moment waarop u de collega's van uw vader ontmoette en inlichtte over zijn dood. U vermeldt hierover dat u beide foto's van uw overleden vader meegenomen had en toonde aan het hoofd van de tolken. Ook vertelde u dat dit uw vader was en dat hij bij hen werkte. U informeerde dat de taliban u deze foto's had bezorgd. De reactie hierop was dat u zich geen zorgen diende te maken en dat ze de mensen zouden zoeken die deze

misdaad gedaan hadden. Ze vertelden u ook over een verzekering die bestond, waarbij u maandelijks geld zou krijgen (CGVS, p. 16). De buitenlanders zeiden hierbij niet specifiek hoe ze het gingen aanpakken (CGVS, p. 17). Het is hierbij bevreemdend vast te stellen dat het hoofd van de tolkendienst u in eigen persoon te woord staat en meteen begint over de verzekering die bestaat voor hun werknemers. Tenslotte konden zij puur op basis van de twee foto's geen familiale band tussen u en uw vader afleiden. Ook hierbij worden dan ook de nodige vraagtekens geplaatst.

Ook volgende elementen dienen opgemerkt te worden betreffende uw asielrelaas. U verklaart dat uw oom klikte bij de taliban over het feit dat u klacht zou indienen tegen hen wegens de moord op uw vader. Hij aasde namelijk op de gronden, die gemeenschappelijk bezit waren van uw vader en hem. Doordat uw vader overleden was, wilde hij u ook liquideren om te vermijden dat u ook grond zou krijgen (DVZ vragenlijst, p. 4 en CGVS, p. 19). Toen de taliban van uw oom hoorde dat u klacht tegen hen ingediend had op het werk van uw vader, kwamen ze langs bij u thuis. Op dat moment was u nog op weg van Mazar-i Sharif naar huis. Uw moeder werd daarbij geslagen (CGVS, p.18). De constatering dat de taliban binnenviel in uw huis op zoek naar u, op een moment waarop uzelf nog op weg bent naar huis, is bevreemdend. Temeer omdat zij uw huis binnenvielen terwijl ze op zoek waren naar u persoonlijk, is het opmerkelijk dat de taliban de inval op een moment doet waarbij uzelf nog niet thuis bent gearriveerd. Dat de taliban op zo'n inefficiënte manier te werk gaat, lijkt behoorlijk merkwaardig. Ook oordeelt het CGVS dat u in vage en algemene termen vertelt over de inval van de taliban in uw huis. Wanneer deze vraag specifiek gesteld wordt, brengt u geen nieuwe informatie aan en slaagt u er niet in extra details te vermelden over dit incident. Er kan minstens verwacht worden dat u hier wel toe in staat bent gezien de impact van deze gebeurtenis waarin uw familie betrokken was. Deze oppervlakkigheid doet twijfels rijzen bij de geloofwaardigheid van deze gebeurtenis.

Bovenvermelde opmerkingen roepen ernstige vraagtekens op bij de geloofwaardigheid van uw asielmotieven en laten niet toe u de status van vluchteling toe te kennen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan aan Afghaanse asielzoekers door het CGVS ook een beschermingsstatus toegekend worden in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet, omwille van de algemene veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan dient in uw geval de veiligheidssituatie in de provincie Baghlan, meer bepaald in het district Dushi te worden beoordeeld.

Bij de herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt er rekening gehouden met het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010. De graad van conflict-gerelateerd geweld en de eraan verbonden risico's voor Afghaanse burgers werd door het UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende cumulatieve indicatoren. Het UNHCR beoordeelt de veiligheidssituatie in het licht van volgende indicatoren: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers; en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen. Rekening houdend met die indicatoren besluit het UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens het UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit bovenvermelde regio's mogelijks nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert het UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats. Verder wijst het UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten. Het UNHCR heeft in deze richtlijnen niet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Baghlan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Afghanistan – Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" van 22 maart 2013) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse van 21 maart 2013) blijkt dat het aantal incidenten in het district Dushi significant afnam en kan dan ook niet worden geconcludeerd dat er voor burgers sprake is van een reëel risico te worden geconfronteerd met een ernstige bedreiging als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in het district Dushi van de provincie Baghlan, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De door u voorgelegde documenten vermogen niet deze appreciatie te wijzigen. Uw taskara is een stuk waarvan de authenticiteit betwist kan worden, gezien de vaststellingen van de Dienst Voogdij betreffende uw leeftijd. De documenten van het werk van uw vader werpen, rekening houdend met bovenstaande opmerkingen en met het feit dat deze brieven slechts weinig authenticiteitsgaranties bieden, geen ander licht op uw asielmotieven. Daarnaast kan de dreigbrief van de taliban, rekening houdend met de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw asielmotieven en het gebrek aan authenticiteitsgaranties van dit stuk, bovengaande appreciatie niet wijzigen.

Tot slot dient gewezen te worden op het feit dat Afghaanse documenten slechts een minieme bewijswaarde hebben gezien de wetenschap dat valse documenten eenvoudig beschikbaar zijn in Afghanistan en buurland Pakistan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève inzake het statuut van vluchtelingen, van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4 § 2, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980, van de motiveringsverplichting, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker stelt wat betreft zijn leeftijd dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hier op geen enkele wijze dieper is op ingegaan en onzorgvuldig te werk is gegaan. Verzoeker begrijpt niet waarom zijn afkomst en nationaliteit wel in aanmerking genomen worden, terwijl zijn leeftijd in twijfel wordt getrokken door een simpele verwijzing naar een medisch onderzoek dat zelf zeer veel betwisting kent. Uit de verklaringen van verzoeker blijkt daarnaast zeer duidelijk dat hij wel precieze informatie kon geven omtrent het werk van zijn vader, naast het gegeven dat verzoeker weliswaar ook verduidelijkte dat zijn vader weinig spraakzaam was over zijn activiteiten. Verzoeker merkt op dat hij nooit in de compound waar zijn vader werkte geweest is, tenzij na de dood van zijn vader. Verzoeker werd evenmin door zijn ouders in detail op de hoogte gebracht van de werkzaamheden van zijn vader, nu de kennis daarvan door de buitenwereld een groot gevaar zou betekenen voor verzoeker en zijn familie. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen blijft in gebreke aan te tonen in welke mate de kennis van dergelijke details over de werkzaamheden van zijn vader een relevant belang zouden inhouden voor de beoordeling van het asielaanvraag of de geloofwaardigheid van verzoeker. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt ook verkeerdelijk dat de vader van verzoeker ervan afstapte om zijn beroep nog langer geheim te houden, nu het niet de bedoeling was dat verzoeker het gesprek van zijn ouders zou opvangen en hiervan op de hoogte zou zijn enerzijds en het feit dat de mensen in het dorp dit wisten niet via de familie van verzoeker kwam anderzijds. Verzoeker wist van het bestaan van de foto's op de gsm van zijn vader af en kon later dan ook de link leggen met de reden van de moord op zijn vader. Ook wat betreft de locatie wist verzoeker dat zijn vader langs Pol-i Khomri diende te passeren om van zijn werk naar huis te komen en dat dit een zeer gevaarlijke zone was. Verder stelt verzoeker dat er geen stereotiep optreden kan aangemerkt worden van de taliban en dat het feit dat de buitenlanders weinig of niets ondernamen geen enkele relevantie heeft voor het feit dat de taliban verzoeker wel degelijk zochten en wensten te vermoorden omwille van zijn klacht. Tevens werd in de motivering van de bestreden beslissing nergens ingegaan op de door verzoeker vermelde dreigbrief van de taliban en maakte verzoeker melding van het gegeven dat zijn moeder geslagen werd door de taliban, terwijl het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt dat de taliban volgens de verklaringen van verzoeker gematigd te werk ging. Het feit dat verzoeker twee foto's van zijn vermoorde vader meehad en de details die hij over zijn vader kon geven was voldoende om de collega's van zijn vader te overtuigen dat hij de zoon was. Het feit dat verzoeker op het ogenblik van de inval door de taliban nog niet thuis was is een gelukkig toeval. Daarnaast geeft het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen slechts een stereotiepe standaardmotivering met betrekking tot de voorgebrachte documenten. Nergens uit het dossier blijkt dat er enigszins onderzoek is gedaan naar de authenticiteit van deze documenten. Verzoeker verwijst hierbij naar het arrest Singh van het EHRM. Wat betreft de veiligheidssituatie in het district Dushi in de provincie Baghlan, wijst verzoeker op enkele

voorbeelden uit een maandelijks overzicht van de aanvallen in Kabul sinds 2011 en stelt hij dat deze ook opgaat voor andere regio's in Afghanistan. Daarnaast stelt verzoeker dat een vermindering in het aantal incidenten in Dushi niet betekent dat er geen gevaarsituatie meer aanwezig zou zijn.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. De Raad kan op basis van verzoekers verklaringen geen geloof hechten aan zijn asielrelaas. Verzoeker legt immers verschillende niet aannemelijke, incoherente en tegenstrijdige verklaringen af omtrent kernaspecten van zijn asielrelaas. Zo slaagt verzoeker er vooreerst niet in aannemelijk te maken dat zijn vader effectief werkzaam was als tolk bij de Amerikanen, hoewel dit aan de basis ligt van zijn beweerde problemen. Verzoeker blijkt immers bijzonder onwetend omtrent de werkzaamheid van zijn vader. Zo stelt hij dat zijn vader voor de Amerikanen werkte, maar weet hij niet voor welke organisatie hij werkte, noch kan hij dit op een andere manier specificeren (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 7). Evenmin kent verzoeker de naam van de compound waar zijn vader actief was, hoewel hij hier zelf zou zijn geweest na de dood van zijn vader (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 7). Waar hij in onderhavig verzoekschrift stelt dat hij op de vraag omtrent de naam van de compound toch antwoordde dat dit de "basis van national army" was, dient te worden opgemerkt dat dit geenszins kan volstaan als antwoord op de vraag naar de specifieke naam van de compound. Ook wanneer zijn vader als tolk begon te werken kan verzoeker niet met zekerheid specificeren (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 7 en 8). Tevens kan verzoeker geen enkele concrete informatie omtrent de proeven die zijn vader zou hebben afgelegd alvorens aan deze job te beginnen, noch over andere vereisten die hem werden gesteld voor de uitoefening van de job (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 8 en 9). Voorts weet verzoeker niet wat de taken van zijn vader waren, hoeveel collega's hij had, of hij de leiding had over andere mensen en of hij ooit problemen heeft gekend tijdens de uitoefening van zijn werk (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 9 en 10). De informatie die verzoeker wel kon geven kan zijn onwetendheid met betrekking tot voormelde elementen niet verschonen. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat hij door zijn ouders niet op de hoogte werd gebracht van de details van de werkzaamheden van zijn vader, stelt de Raad vast dat het geenszins aannemelijk is dat verzoeker dermate onwetend is omtrent aspecten die de oorzaak van zijn problemen uitmaken. Niets weerhield verzoeker ervan zich hieromtrent te informeren. Verzoeker ging na de dood van zijn vader immers naar de compound waar hij samenwerkte met de vriend van zijn vader die hem deze job had bezorgd en die zelf werkzaam was voor de Amerikanen

(stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 9 en 14) en heeft nog steeds contact met zijn moeder, met wie zijn vader sprak over zijn job (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 8, 12 en 13). De vaststelling dat verzoeker heeft nagelaten zich te informeren over de werkzaamheid van zijn vader, die aan de basis ligt van zijn beweerde problemen, wijst op een gebrek aan interesse in zijn hoofde en ondermijnt volledig de geloofwaardigheid van zijn verhaal.

Daarnaast is het door verzoeker geschetste verloop van de verdwijning van zijn vader niet aannemelijk. Verzoeker stelt immers dat zijn vader hem belde onmiddellijk na zijn vertrek op het werk, hetgeen hij normaal deed om te vragen of er iets nodig was thuis. Vervolgens zou verzoeker niet meer gehoord hebben van zijn vader tot de taliban een maand later foto's van hem aan de moskee gaf (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 14 en 15). Verzoeker stelt dat zijn vader in Pol-i Khomri werd tegengehouden en dat hij in de late namiddag gearresteerd werd door de taliban omdat hij foto's van buitenlanders op zijn gsm had staan (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 14, 15). Het is echter niet aannemelijk dat verzoeker weet waar, waarom en wanneer zijn vader precies werd meegenomen door de taliban, aangezien hij stelt niets meer van hem gehoord te hebben na het telefoontje, dat plaatsvond voordat de taliban hem meenam. Bovendien antwoordt verzoeker tot driemaal toe naast de kwestie wanneer het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hem vraagt hoe het mogelijk is dat hij deze informatie weet of hoe hij deze informatie verkreeg (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 15). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat hij wel degelijk redenen had om ervan uit te gaan dat zijn vader om deze reden door de taliban vermoord werd, stelt de Raad vast dat verzoeker ook hier niet specificeert wat deze reden was of hoe hij aan deze info kwam. Het loutere feit dat Pol-i-Khomri op de route naar huis ligt en een gevaarlijke zone is, volstaat op zich niet om hieruit zomaar met zekerheid te kunnen besluiten dat zijn vader daar werd gearresteerd door de taliban.

Tevens legt verzoeker tegenstrijdige verklaringen af. Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoeker immers dat er een foto van het lichaam van zijn vader werd opgestuurd naar zijn huis (stuk 14, vragenlijst CGVS, p. 4). Voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaart verzoeker daarentegen dat er twee foto's werden afgegeven aan de moskee (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 14). Bovendien stelt de Raad vast dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken de dreigbrief die hij nadien zou hebben ontvangen van de taliban volledig onvermeld liet (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 11 en 20 en stuk 14, vragenlijst CGVS, p. 4). Ook van de inval van de taliban bij zijn oom, waar verzoeker zich verscholen hield, is geen sprake in het gehoor van verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 16 en 17 en stuk 14, vragenlijst CGVS, p. 4). Het is geenszins aannemelijk dat verzoeker dergelijke belangrijke elementen in zijn asielrelaas niet vermeld heeft bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Bij het invullen van de vragenlijst wordt weliswaar vermeld dat van de asielzoeker verwacht wordt dat hij kort zijn relaas uiteenzet en geen uitvoerig overzicht van de feiten geeft, maar hierbij wordt tevens benadrukt dat hij de belangrijkste elementen nauwkeurig dient weer te geven (stuk 14, vragenlijst CGVS, p. 2). Bovendien verklaarde verzoeker voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat zijn eerste gehoor goed verliep en dat hij alle belangrijke elementen vertelde voor de Dienst Vreemdelingenzaken (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 2).

Ten overvloede merkt de Raad op dat verzoeker voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 3) en in onderhavig verzoekschrift blijft volhouden aangaande zijn minderjarigheid. Uit medisch onderzoek blijkt echter dat verzoeker op datum van 19 september 2012 de leeftijd van 20,4 jaar had met een standaarddeviatie van twee jaar en bijgevolg meerderjarig is (stuk 9). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt niet te begrijpen dat zijn leeftijd in twijfel wordt getrokken door een simpele verwijzing naar een medisch onderzoek dat zelf veel betwisting kent, stelt de Raad vast dat bij de beslissing van de Dienst Voogdij expliciet vermeld wordt dat verzoeker hiertegen beroep kan indienen binnen de 60 dagen na de betekening ervan. Uit het administratief dossier noch ter terechtzitting blijkt dat verzoeker deze beroepsmogelijkheid benut heeft. Bijgevolg kan hij niet dienstig aanvoeren dat de beslissing desbetreffend niet correct zou zijn.

2.5. Verzoeker maakt gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas dan ook niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekers in aanmerking komen voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, zijnde de provincie Baghlan, district Dushi louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit de actuele en objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (SRB “Afghanistan” “Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict” van 22 maart 2013 en SRB “Afghanistan” “Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse” van 21 maart 2013) blijkt dat er maandelijks significante aanslagen plaatsvinden in de provincie Baghlan, maar dat het er in totaal erg weinig zijn. Het district Dushi zag het aantal incidenten significant afnemen. Baghlani Jadid neemt meer dan de helft van de incidenten voor de hele provincie voor haar rekening. De aanvallen blijven echter bijna allemaal beperkt tot IED's of hinderlagen voor ANSF en (brandstof)bevoorradingstrucks op de hoofdweg tussen Pul-i Khumri en Kunduz. Tegen het einde van 2012 en begin van 2013 wordt de situatie op deze weg weer als rustig omschreven. Er vinden in Dushi af en toe gewapende incidenten plaats op de hoofdweg die Pul-i Khumri met Kabul verbindt. Het betreft occasioneel een aanslag met *small arms fire* op een bevoorradingstruck of brandstoftanker. Bij één aanslag valt één burgerdode eind oktober 2012. Het niveau van deze aanslagen is zeer laag, in 2012 zijn er drie geteld. Bovendien vinden deze aanslagen steeds plaats buiten de daguren. Uit voormelde informatie blijkt dat er in het district Dushi in de provincie Baghlan, geen gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet en dat het vanuit Kabul, waar een luchthaven is, voor gewone burgers veilig bereikbaar is. De Raad stelt dan ook vast dat er voor burgers in het district Dushi in de provincie Baghlan actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers uit het district Dushi in de provincie Baghlan geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker citeert in zijn verzoekschrift een persartikel van de BBC en drie persartikelen van RFL/RL en stelt dat dit slechts enkele voorbeelden betreffen uit een maandelijks overzicht van de aanvallen in Kabul sinds 2011. De Raad ziet geenszins in hoe deze informatie met betrekking tot de veiligheidssituatie in Kabul dienstig kan zijn om de bovenstaande analyse van de veiligheidssituatie in het district Dushi in de provincie Baghlan te weerleggen. Uit de objectieve informatie die werd toegevoegd aan het administratief blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie verschilt van regio tot regio in Afghanistan. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat een vermindering van het aantal incidenten in Dushi niet betekent dat er geen gevaarsituatie meer aanwezig is, stelt de Raad dat hierboven werd vastgesteld dat slechts occasioneel een aanslag met *small arms fire* op een bevoorradingstruck of brandstoftanker plaatsvindt in Dushi, dat het niveau van deze aanslagen zeer laag is en dat deze steeds plaatsvinden buiten de daguren, waardoor er in het district Dushi geen sprake is van een situatie zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. De door verzoeker aangehaalde en bijgevoegde informatie is dan ook niet van aard om de uitgebreide en gedetailleerde analyse van voormelde SRB te ondergraven.

2.6. De Raad stelt ten slotte vast dat verzoeker in onderhavig verzoekschrift verwijst naar het arrest Singh van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Verzoeker meent dat de authenticiteit van de door hem neergelegde documenten, waaronder zijn taskara, de documenten van het werk van zijn vader en de dreigbrief van de taliban, had moeten onderzocht worden. In voormeld arrest wordt echter vastgesteld dat de Belgische asielinstanties de (Afghaanse) nationaliteit van betrokkene betwistten. Betrokkenen hadden evenwel, naast andere documenten, een brief van het UNHCR voorgelegd, meer bepaald van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen te New Delhi. Het Hof oordeelde dat een dergelijke brief niet zonder waarde is op grond van de loutere vaststelling het geen origineel document is en aldus gemakkelijk vervalst kan worden. Het EHRM oordeelt dat de inhoud van de brief via een onderzoek door de asielinstanties kon worden geverifieerd bij het bureau van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen te New Delhi. *In casu* brengt verzoeker geen document bij afkomstig van het UNHCR waarin zijn nationaliteit en/of problemen worden bevestigd. De verwijzing naar het ‘Singh-arrest’ is aldus niet dienstig. Documenten beschikken slechts over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van zijn relaas werden voorgelegd geen bewijswaarde hebben.

2.7. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

2.8. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig november tweeduizend dertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF